

CHƯƠNG IV

(phần hai)

Một luồng gió mạnh lùa vào căn phòng yên tĩnh làm Giang Vĩ thoáng rùng mình. Đã khuya lắm rồi, cả một khu cao ốc như chìm sâu trong giấc ngủ. Giang Vĩ vẫn ngồi một mình bên ly rượu vàng sóng sánh. Mỗi đêm cứ vào giờ này, hai giờ sáng, hắn lại choàng tỉnh, ngồi một mình bên ly rượu chờ cho thời cho thời khắc qua đi.

Hai giờ sáng. Thời điểm đó đã xảy ra làm tan nát một gia đình yên ấm, biến ông thành một kẻ tàn nhẫn không chừa một tội ác nào để trả thù hậu người nỗi nhớ.

Dĩ vãng lại hiện về trong ông như một cơn ác mộng...

Hai giờ sáng, con tàu đưa ông và vợ con cùng một nhóm người ra khỏi hải phận Việt Nam. Lênh đênh trên biển, con tàu mất phương hướng vì la bàn bị hỏng.

Trên tàu lao xao, lo lắng:

- Làm sao bây giờ?

Lúc ấy, ông cùng một tài công phụ trách lái tàu trấn an mọi người.

- Không sao đâu. Chúng ta neo tàu chờ trời sáng sẽ đi tiếp.

Nhưng phút giây chờ trời sáng không bao giờ đến cùng những người đi tị nạn. Bọn cướp biển tràn lên thuyền, không chế và cướp tàu. Đứa con gái của ông bị chúng xé làm hai rồi quăng xuống biển. Vợ ông bị chúng cưỡng hiếp trước mặt ông. Ông bị chúng ép nhảy xuống biển. may mắn ông vớ được một tấm ván, ông bám chặt lấy nó như một cứu cánh. Sáng ra, ông được một tàu buôn cứu sống và ông theo con tàu ấy lăn lộn từ Âu sang Á với nghề thương buôn.

Hai giờ sáng, cứ hai giờ sáng là ông phải thức giấc với nỗi suy tư trong lòng.

- Mai Hương! Em còn sống hay đã chết từ cái đêm định mệnh ấy?

- Ai?

Giang Vĩ bỗng ngẩng phắt đầu lên, tia mắt sáng quắc nhìn lên đường thông gió nhưng đã muộn, hai bóng đen che mặt đã xuất hiện sau lưng dí mũi súng sắc lạnh vào hông.

Lăn lộn nhiều năm với giang hồ, Giang Vĩ khá bình tĩnh.

- Các ông muốn gì?

- Ông chủ của chúng tôi muốn mời ông đến tổng hành dinh một chuyến.

- Ông chủ của các anh là ai?

Bóng đen quát khê:

- Đừng nói nhiều. Đến đó rồi sẽ rõ.

Giang Vĩ cố ý kéo dài thời gian.

- Các ông liệu có thể thoát khỏi nơi đây qua được hàng rào bảo vệ của chúng tôi rồi hãy nói.

- Ông có dám lấy sinh mạng mình phiêu lưu với chúng tôi không?

- Chỉ cần đảm bảo vệ của ông kháng cự là họng súng của chúng tôi sẽ không vị nê đâu.

- Tôi chỉ là người buôn bán bình thường, tôi đâu có mua thù chuốc oán với ai đâu.

Bóng đen cười gằn:

- Giang Vĩ! Ông gạt ai, chớ không gạt được chúng tôi đâu. Đường dây ma túy của ông rải dài khắp nơi, và ông, ông đã về Việt Nam mở cơ sở trá hình, kinh doanh giả, thực chất là buôn bán ma túy. Vũ trường, kiêm nhà hàng khách sạn của ông chỉ là nơi tiêu thụ, ông còn tổ chức đánh bạc trái phép.

Giang Vĩ tái mặt, không ngờ mọi bí mật của mình đều bị phát hiện.

- Các ông là công an à?

- Không.

- Vậy các ông là ai?

- Cũng như ông thôi. Ông chủ của tôi muốn ông phải nhường địa bàn kinh doanh này để ông chủ tôi quản lý.

- Hoang đường!

- Có hoang đường hay không gặp ông chủ chúng tôi rồi biết.

Thình lình có tiếng gõ cửa và giọng nói của tên đàn em vang lên:

- Đại ca còn thức à?

Bóng đen ra lệnh:

- Mở cửa đi.

Giang Vĩ đi về phía cánh cửa. Hai họng súng vẫn áp vào hông.

Tên đàn em hốt hoảng khi thấy cảnh tượng trước mặt.

- Việc gì vậy đại ca?

Bóng đen quát khê:

- Khôn hồn thì cầm họng lại. Tránh đường.

Tên đàn em gọi khê:

- Đại ca!

Biết gã không thể giải vây cho mình, Giang Vĩ bực dọc quát:

- Tránh ra!

Hai bóng đen thụt lùi, áp sát Giang Vĩ vào thang máy. Hệ thống báo động reo lên, bọn đàn em của Giang Vĩ đứng chật sên.

- Đưa nào tiến tới, tao bắn chết hần ngay.

Bọn đàn em chờ lệnh của Giang Vĩ.

- Tránh đường đi!

Hai gã áo đen áp giải Giang Vĩ ra xe. Một tên bước đến cửa mở vào tay lái. Tên còn lại thúc giục.

- Lên xe nhanh lên.

Giang Vĩ đã bước vào xe, tên còn lại loay hoay chuẩn bị lên xe.

Bốp.

Cú đá nhanh nhẹn và chính xác của Lê Trung vào cổ gã áo đen làm cho hần lộn nhào xuống đất. Lê Trung thét lên:

- Đại ca! Xuống xe!

Giang Vĩ vừa kịp hoàn hồn nhảy xuống xe, Lê Trung đang vật lộn với tên áo đen dưới đất. Giang Vĩ định tiếp ứng thì đã nghe Lê Trung kêu lên:

- Ối!

Gã áo đen chỉ chờ có thế và lăn một vòng chạy đến bên chiếc xe lao thẳng ra đường.

Sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, đến khi bọn đàn em của Giang Vĩ tiếp cận được thì mọi việc đã xảy ra.

- Đại ca! Đại ca có sao không?

Giang Vĩ hất mạnh gã đàn em ra. Hần cúi xuống nhìn Lê Trung đang ôm cánh tay đầm máu:

- Phi Long! Người có sao không?

Lê Trung nhăn mặt:

- Không sao. Đại ca thoát nạn là được rồi.

Giang Vĩ ra lệnh:

- Đem Phi Long vào. Gọi bác sĩ Thành đến sẵn sóc.

- Đại ca! Có cần báo công an nhận chiếc xe ấy lại không?

Giang Vĩ tát mạnh vào mặt tên đàn em.

- Đồ ngu! Tao không muốn rắc rối lôi thôi với bọn công an.

Gã đàn em nhận một tát tai như trời giáng của Giang Vĩ sợ hãi thụt lùi về phía sau.

Giang Vĩ quát to:

- Bọn bây canh gác thế nào mà để chúng lộng hành như vậy?

Tên đàn em lảm lét:

- Đại ca! Bọn chúng hình như là từ trên trời rơi xuống, nếu vào cửa thì hệ thống báo động của ta đã reo rồi.

Giang Vĩ cổ nuốt giận:

- Điều tra xem bọn nó thuộc nhóm nào mà dám động đến “Báo đen”.

- Dạ thưa đại ca.

- Bọn bây toàn là một lũ vô dụng. Nếu không có Phi Long, tao đã lọt vào tay bọn chúng rồi.

Bọn đàn em của Giang Vĩ đứng im thin thít, bởi vì chúng vừa mục kích cảnh Phi Long đánh bọn áo đen: Táo bạo, mạnh mẽ, chính xác, lập được chiến công cùng ông chủ. Cả bọn đều nể phục.

- **P**hi Long! Vết thương thế nào rồi?

Lê Trung gượng ngồi dậy, Giang Vĩ nói:

- Chưa khỏe cứ nằm nghỉ đi.

Lê Trung cười:

- Không sao đâu đại ca. Vết thương nhỏ này có thấm thía vào đâu.

- Ta hỏi thiệt chú mày nghe.

- Đại ca cứ hỏi.

- Kinh nghiệm giang hồ, chú mày từng trải chú mày có biết ai đã nhúng mũi vào việc này không?

- Đại ca! Chờ ít hôm đàn em nhất quyết sẽ điều tra vụ này.

- Sau này, chú mày khỏi quản lý sòng bạc nữa.

Lê Trung nhồm dậy:

- Sao? Đàn em làm gì phật ý đại ca à?

Thấy thái độ của Lê Trung, Giang Vĩ cười to:

- Chú mày chỉ có công chớ không có tội. Chú mày đã cứu tao, tao phải biết ơn chứ.

- Đại ca! Bồn phận của đàn em là phải thế.

- Nhưng bồn phận của đàn anh là cũng biết cư xử cho đúng luật. Sòng bạc sẽ giao cho đứa khác, từ nay chú mày sẽ sát cánh bảo vệ ta. Công việc làm ăn rất cần những người giỏi như chú mày.

Mắt Lê Trung bừng sang:

- Cảm ơn đại ca.

- À! Còn cái thằng mà hôm kia chú mày đưa vào đó...

Lê Trung giật mình:

- Sao, hần có vấn đề à?

Giang Vĩ lắc đầu:

- Không. Nhưng mà ta thấy hần nhanh nhẹn, được việc lắm. Hần ta thế nào?

- Rất giỏi võ thuật. Lúc băng nhóm của đàn em bị truy quét, hần cũng nhờ giỏi võ mới thoát được tay bọn công an.

- Thật thế hả?

- Đàn em đôi gạt đại ca để làm gì?

Giang Vĩ đứng phất dậy:

- Thôi, chú mày cứ nghỉ ngơi, vài hôm nữa mình sẽ bàn lại.

- Dạ, cảm ơn đại ca đã chiếu cố.

Giang Vĩ đi rồi, Lê Trung trở lại bản chất thực của mình.

- Thế là kế hoạch tiếp cận, tạo lòng tin cho Giang Vĩ đã thành công, mở đầu cho một sự thắng lợi.

Lê Trung tự kiểm soát mình xem có sở hờ nào không. Anh cảm thấy hài lòng với sự việc xảy ra.

- Đại ca! Ăn miếng cháo đi. Đàn em nấu đó.

Lê Trung nhìn người mới đến cười tươi:

- Hưng ! Cậu tài thật!

Hưng đưa tay gỡ đầu:

- Gì vậy đại ca?

- Trong một thời gian ngắn mà cậu đã lấy được lòng ông chủ. Chúc mừng cậu.

Hung liếc nhìn Trung ý tứ:

- Thật hả đại ca?
- Còn tao nữa, tao cũng được lên làm cận vệ của ông chủ.
- Chúc mừng đại ca. Đại ca oai ghê. Nếu đại ca không bị bệnh, em đã khui một chai sâm banh chúc mừng đại ca rồi.
- Sau này chúng ta sẽ ăn mừng cũng không muộn.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau như thăm bảo:

- Ngày tháng lợi đã sắp đến rồi.

Vừa khỏi bệnh lên trình diện Giang Vĩ, Lê Trung phát hiện nét bực tức trên gương mặt của Giang Vĩ.

- Đại ca! Có việc gì mà không vui vậy?

Giang Vĩ nén bực dọc nói:

- Mẹ kiếp! Lô hàng vừa vào thành phố đã bị lũ nào phỗng tay trên.
- Đó là hàng gì vậy đại ca?
- Một số linh kiện điện tử.
- Thời điểm này mà chúng cướp những linh kiện điện tử thì quả là ngu ngốc.

Lê Trung thắc mắc. Giang Vĩ gật đầu:

- Chú mày nhận định đúng. Nếu là linh kiện điện tử thì đâu có gì đáng kể.
- Đại ca. Trong đó có hàng đặc biệt à?

Giang Vĩ im lặng. Lê Trung hỏi thêm:

- Nhưng nó là hàng gì vậy đại ca?

Đã tin tưởng Lê Trung, Giang Vĩ không giấu giếm:

- Hàng trắng.
- Ma túy à?
- Phải. Từ lúc thằng Quốc băng rừng vận chuyển ma túy bị lộ, ta đã chuyển hướng qua cửa khẩu, qua mắt bọn công an bằng cách nhét vào các linh kiện khi là hàng này, khi là hàng khác, các phi vụ đều lọt qua trót lọt.

- Còn lần này vì sao lại lọt vào tay người khác hả đại ca?
- Khi xe chuyên hàng đi trên quốc lộ thì bị một nhóm người giả dạng cảnh sát giao thông đón đường cướp xe.

- Sự việc xảy ra khi nào vậy đại ca?

- Hai giờ sáng nay.

Rồi hẳn chửi rủa:

- Mẹ kiếp! Tao đã bảo công việc làm ăn tao kị nhất hai giờ sáng mà bọn chúng cãi lệnh, cứ áp tải.

- Tại sao giờ kị của đại ca lại là hai giờ sáng?

- Mẹ kiếp! Nếu tao biết tại sao thì tao đã hóa giải nó rồi.

- Bây giờ mình tính sao hả đại ca?

- Tao nghi ngờ mình có nội ứng.

Lê Trung giật thót người:

- Nội ứng à?

- Phải. Tao nghi thằng mập phản tao.

Lê Trung thở nhẹ:

- Tại sao?

- Chú mày còn nhớ chuyện xảy ra dưới sông bạc không?

- Dạ nhớ.

- Sau đó không lâu, xảy ra sự việc bọn khốn kiếp bắt cóc tao, rồi đến vụ cướp hàng này. Tao nghi là vụ này đều do thằng mập làm nội ứng chỉ điểm để trả thù tao.

- Thằng mập làm sao biết được địa điểm và giờ chuyển hàng mà làm nội ứng?

- Tao cũng đang thắc mắc. Chú mày điều tra xem đứa nào làm và diệt gọn cho tao.

- Vâng, đại ca yên tâm. Phi Long này sẽ quét sạch bọn chúng.

Giang Vĩ đặt tay lên vai Lê Trung thân mật:

- Tao tin tưởng chú mà. Thôi, về nghỉ dưỡng sức đi. Sắp tới chú mày phải vất vả đó.

- Cám ơn đại ca.

Lê Trung vừa đi vừa nghĩ:

- Là bọn thế nào? Vụ bắt cóc Giang Vĩ lần trước thì không cần suy đoán, còn lần cướp hàng này...

Lê Trung cảm thấy buồn. Anh sắp đặt kế hoạch.

Phải tìm Hưng bàn kỹ lại xem cậu ta có kế sách gì không? Thành phố này là địa bàn của cậu ấy mà.

Hung đang ngồi nhóp nhép mấy cái hột sen vừa tán gẫu với cô thâu ngân của nhà hàng.

Lê Trung bước đến vỗ vai anh:

- Có việc làm cho cậu đây.
- Gì vậy đại ca?

Thái độ nhanh nhẹn của Hưng làm Lê Trung bật cười. Anh trầm nghĩ:

- Đúng là tác phong nhà binh mà.

Lê Trung kéo Hưng đến một góc tối để vấn tắt tình hình:

- Cậu có cách nào tìm ra bọn cướp hàng đó không?
- Biển số của chiếc xe tải đó là mấy?

Lê Trung cốc nhẹ Hưng:

- Cậu thật là ngốc. Đương nhiên là khi vận chuyển bọn chúng phải dùng biển số giả rồi.

- Em quên mất.
- Sơ sót nhỏ trong nghề nghiệp sẽ dẫn đến hậu quả lớn đó nghe cậu.
- Em xin nhận khuyết điểm.
- Cậu có báo cáo và nhận chỉ thị thường xuyên của các “Đại bàng” không?
- Có. Cấp trên bảo mình phải đề phòng tên Quốc sa ngã khai ra thì mất mạng.

- Không. Quốc đã được ta giác ngộ. Và lại, anh ta muốn được đóai công chuộc tội để làm một người dân bình thường.

- Giai đoạn đầu đã đạt được, bây giờ chúng ta bắt đầu vào cuộc.

Lê Trung nắm chặt tay Hưng:

- Đối diện kẻ thù không chỉ có gan dạ thôi mà còn phải bình tĩnh, thông minh nữa.

- Xin ghi nhớ lời dạy đáng giá ngàn vàng của đại ca.
- Quỷ tha ma bắt chú mày.

Hai người rời nhau, bắt đầu một cuộc chiến mới, một cuộc chiến thầm lặng trong vòng vây của kẻ địch. Nào ai biết những bất trắc nguy hiểm nào sẽ đến với mình.

Phòng cảnh sát điều tra công an thành phố mở một cuộc họp khẩn cấp. Trung tá Minh Hải triển khai ngay cuộc họp.

- Z13 báo cáo về, có một lượng hàng ma túy rất lớn đã được chuyển vào thành phố. Tại điểm X.

Trung tá Minh Hải chỉ vào bản đồ:

- Chiếc xe tải chở hàng ấy đã bị cướp Z13 yêu cầu chúng ta hỗ trợ điều tra xem bọn cướp hàng ấy thuộc tổ chức nào và cùng nhau phối hợp tìm cho ra số hàng ấy.

Ông dừng lại một lúc nhìn xuống các sĩ quan đang chờ nghe chỉ đạo.

- Lần này chúng ta phải một phen vất vả bởi vì thủ phạm quá tinh ranh không để lại một dấu vết gì.

- Thừa thủ trưởng. Chúng ta phải bắt đầu từ đâu?

Bạch Linh, cô trình sát đầy nhạy bén của phòng cất tiếng hỏi. Trung tá Minh Hải mỉm cười đáp:

- Ma túy được cất giấu trong các linh kiện điện tử, chúng ta tích cực điều tra, chỉ cần một chút manh mối, chúng ta cũng bám sát để điều tra.

Bạch Linh uể oải:

- Như vậy chúng ta phải đi khắp các cửa hàng trong thành phố rồi.

Đại úy Tuấn Hoàng trêu:

- Như vậy thì đã có dịp đưa Bạch Linh dạo chơi rồi.

Trung tá Minh Hải gật đầu:

- Đúng. Hai người sẽ đóng vai một cặp vợ chồng trẻ đưa nhau đi mua sắm để tiện việc điều tra.

Hoàng Tuấn nhìn Bạch Linh như ngầm bảo:

- Nói có sai đâu!

Trung tá Minh Hải kết thúc cuộc họp:

- Các trình sát cùng đi thu thập tin tức, cố gắng phá án trong thời gian ngắn nhất để tránh việc chúng đem hàng đi phân tán.

- Chúng tôi quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ.

Đó là quyết tâm và lời thề của chiến sĩ công an nhân dân

Cô gái bán hàng vui vẻ gật đầu chào Hoàng Tuấn và Bạch Linh đang sánh vai nhau bước vào cửa hàng.

- Anh chị cần mua gì cứ xem thoải mái.

Bạch Linh tươi cười:

- Cảm ơn em. Anh chị muốn mua một số mặt hàng điện tử. Em có hàng mới không?

- Hàng mới thì cửa hàng em có rất nhiều, chị xem này!

Cô gái giới thiệu từng mặt hàng cho Bạch Linh xem. Mặt hàng nào Bạch Linh cũng lắc đầu, làm cô ta ngao ngán.

- Thế chị cần gì?

- Chị muốn mua những mặt hàng mới về trong tuần này.

Cô gái lắc đầu:

- Hàng ế ẩm, cửa hàng em chưa có nhập thêm.

Bạch Linh và Hoàng Tuấn đi các cửa hàng khắp nơi trong thành phố nhưng không thu thập được một tin tức gì.

Hoàng Tuấn chỉ một cửa hàng đề nghị:

- Chúng ta ghé cửa hàng này đi.

- Đây là một cửa hàng ký gởi mà.

- Công tác điều tra là không bỏ sót một chi tiết nào.

- Vâng, bài học ấy bất cứ một trinh sát nào cũng nhớ cả.

Quan sát khắp nơi, không có một điểm nào khả nghi, cả hai thất vọng định ra về thì lúc ấy có một xe chở hàng đỗ xích lại.

Người tài xế vừa bước vào, cô gái bán hàng đã vui vẻ chào đón.

- Hôm nay có hàng à?

- Phải. Ông chủ bảo tôi chở đến ký gởi số hàng này.

- Là hàng gì vậy?

- Một số linh kiện điện tử.

Bạch Linh khẽ nắm tay Hoàng Tuấn. Anh vẫn cử giả vờ xem xét các mặt hàng nhưng tai anh vẫn nghe rõ từng câu nói của cô bán hàng và người tài xế.

Cái đầu điện tử của Bạch Linh chụp như in bảng số của chiếc xe tải chở hàng. Cô bá vai Hoàng Tuấn nũng nịu:

- Anh ở đây chờ em qua bên kia đường mua một số đồ dùng rồi chúng ta cùng về nghe.

Hiểu ý Bạch Linh, Hoàng Tuấn gật đầu:

- Nhanh lên nghe! Anh không chờ lâu đâu:

Bạch Linh đi qua một cửa hàng bán đồ may mặc chọn lựa. Biết chắc không ai theo dõi mình, cô mới liên lạc với sếp.

Chưa đầy năm phút, hai chiến sĩ trinh sát đã bám theo chiếc xe chở hàng. Phòng cảnh sát điều tra đã có toàn bộ hồ sơ về chủ nhân chiếc xe cũng như mọi hoạt động của hắn.

Triệu Long, bốn mươi lăm tuổi, chuyên mua bán các mặt hàng linh tinh ngoài chợ trời và cũng có một bảng thành tích dày cộm về hành vi phạm pháp.

Giang Vĩ nói với Lê Trung, vẻ bực tức khôn xiết:

- Ta đã hẹn ngày giao hàng với các đầu mối, làm sao đây? Hừ! Triệu Sơn! Mày dám phồng tay trên hàng của tao à? Đâu có dễ dàng như vậy.

- Bây giờ đại ca tính thế nào?

- Việc trước tiên là phải điều tra thằng mập.

- Thằng mập dính líu gì trong vụ này?

- Thằng Mập trước kia là đàn em của Triệu Sơn. Lúc Triệu Sơn đi cải tạo, hắn bơ vơ ta mới nhận về. Không ngờ nuôi ong tay áo.

Lê Trung gật gù:

- Thì ra là vậy.

Giang Vĩ đưa tay nhấn nút chuông gọi:

- Bảo thằng mập lên đây.

Chưa đầy ba phút thằng mập đã có mặt trong phòng. Nhìn thấy Lê Trung ánh mắt hắn lộ vẻ ghen ghét.

- Đại ca gọi đàn em.

- Mày ngồi xuống đó đi. Tao muốn bàn với mày chút việc.

Ngỡ đã được Giang Vĩ tin cậy, tên mập khúm núm:

- Đại ca cứ giao việc cho em, dù phải chết em cũng hoàn thành.

Giang Vĩ cười mỉa:

- Chú mày trung thành với tao đến thế sao?

Tên mập nghe giọng nói của Giang Vĩ có vẻ gì bất ổn. Hắn chưa kịp phản ứng thì một nòng súng lạnh tanh đã chĩa thẳng vào màng tang hắn:

- Nói! Số hàng của tao hiện giờ ở đâu?

Tên mập lộ vẻ hoảng hốt:

- Đại ca! Số hàng gì? Em không biết gì hết.

Giang Vĩ nghiêng răng ken két:

- Mày giỏi lắm. Giả vờ hay lắm. Mày cấu kết với thằng Triệu Sơn cướp số hàng của tao. Mày giấu nó ở đâu? Khôn hồn thì khai ra mau.

Tên mập run lấy bầy:

- Đại ca! Oan cho em lắm đại ca. Tại có kẻ ghét em nên muốn hại em mà đại ca.

- Nếu mày không làm thì ai hại được mày. “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Tao đếm tới ba nếu mày không khai tao bắn nát óc mày ngay.

Mắt tên mập như muốn đứng tròn. Tiếng Giang vĩ vẫn vang lên đều đều:

- Một!

Vẫn im lặng.

- Hai!

Tên mập thoáng lưỡng lự...

- Ba!

- Tôi nói! Đừng bắn! Tôi nói.

- Thế ra mày cũng sợ chết.

Tên mập sụp xuống lạy Giang Vĩ lia lia:

- Đại ca tha mạng, em lỡ đại lần đầu.

Giang Vĩ cười đều:

- Có thể chứ.

Rồi hắn trở giọng quát vàng:

- Nói! Số hàng ấy hiện ở đâu?

- Dạ, ở phòng 402khách sạn M, lầu ba.

- Tại sao giấu trong hàng ở trong khách sạn?

- Hấn sợ lộ tẩy khi đem về nhà và để ở đó để giao hàng luôn.

- Mà được chia bao nhiêu trong vụ này?

Tên mập van lạy lia lịa:

- Đại ca tha mạng, đại ca tha mạng.

- Nói! Tao không thích dài dòng.

Nòng súng lạnh ngắt dí thẳng vào đầu hấn.

- Dạ, đại ca. Triệu Sơn hứa xong vụ này sẽ chia cho em năm mươi phần trăm.

Tên mập sợ rung cả người.

- Đại ca tha mạng em lần này đi. Từ giờ về sau, em không dám nữa đâu.

- Mà còn lần sau sao? Tao sẽ cắt tay mày, cắt chân mày theo tỉ lệ năm mươi phần trăm không hơn không kém. Mày thấy thế nào? Có hẹp hòi gì cho mày không?

- Đại ca! Tha cho em đi đại ca.

- Tha cho một thằng phản bội như mày à?

- Đại ca.

Lê Trung đứng im xem cuộc diện bây giờ mới lên tiếng:

- Chú mày muốn gì?

- Vụ này nên để đàn em nó làm, đại ca nhúng vào chi cho bản tay.

- Ý chú mày là...

- Giao cho thằng Hưng nó xử bí mật, đừng để dính líu đến nhà hàng mình, bọn công an điều tra lòi thôi lắm.

Giang Vĩ nghe Lê Trung nói hợp lý, hấn ra lệnh:

- Giao nó cho thằng Hưng.

Lê Trung ấn nút điện gọi Hưng, Hưng nhanh chóng có mặt.

- Ông chủ!

Giang Vĩ gật đầu lạnh lùng:

- Ừ.

- Đại ca gọi em có việc gì?

- Mày đem thằng này đến một nơi vắng vẻ nào đó chặt hết chân tay nó rồi trở về đây chúng ta có nhiệm vụ mới.

Hưng hiểu ý Trung khi giao việc này cho anh. Anh không chế tên mập.

- Đi! Tên phản bội!

Đội Hưng đưa tên mập đi rồi. Giang Vĩ mới hỏi Lê Trung:

- Phi Long! Bây giờ chúng ta giải quyết thằng Triệu Sơn như thế nào?
- Chúng ta cứ đàng hoàng đến khách sạn lấy về.
- Mạo hiểm lắm không?
- Em và thằng Hưng sẽ bảo vệ đại ca.
- Bao giờ hành động.
- Sáng mai.
- Lần này tao giao phó tất cả cho chú mày. Nhưng thằng Triệu Sơn nó biết mặt tao.
- Em sẽ hóa trang cho đại ca. Minh sẽ tiếp cận trao đổi mua bán với nó. Khi nó giao hàng chúng ta sẽ hành động.
- Phải làm cho nó biết tay Giang Vĩ này không phải dễ xem thường.

Hung trói gô tên mập bỏ đàng sau xe. Anh chạy xe ra khỏi thành phố ra vùng ngoại ô đến một cánh đồng vắng.

Sau nhiều lần quẹo quanh cua, biết chắc không có người theo dõi, Hưng mới đến điểm hẹn.

Đằng xa có một chiếc xe hơi, anh nhá đèn ra hiệu. Tín hiệu đèn pha được đáp lại. Hưng mừng rỡ cho xe lao tới.

- Nó đâu?

Một người thò ra khỏi đầu xe hỏi Hưng.

- Đằng sau xe.

Tên mập bị trói gô nằm co ro như con heo luộc, miệng bị nhét khăn ú ớ.

- Đưa nó qua xe.

Tên mập bị lôi tuột ra khỏi xe. Hắn muốn kêu cứu nhưng cổ họng nghẹn cứng. Chắc rằng hắn phải chết. Phải chi hắn nghe Triệu Sơn, chuồn đi khi xe hàng bị cướp. Hắn không ngờ Giang Vĩ lại phát hiện ra Triệu Sơn quá sớm như thế. Bệnh chủ quan đã giết hắn.

Hắn mơ màng nghĩ đến năm mươi phân trăm tiền của số hàng hắn sẽ được hưởng. Số tiền ấy đủ cho hắn và vợ con hắn sống một đời đế vương. Hắn sẽ giải nghệ an hưởng tuổi già.

Nào ngờ , tiền đầu không thấy mà bây giờ hắn phải chịu cảnh hành hình năm mươi phần trăm. Tàn phế như thế sống mà làm gì, thà chết còn sướng hơn.

Một dòng nước mắt chày dài trên đôi má nung núc mỡ của hắn. Lần đầu tiên hắn khóc, hắn mới nếm được vị mặn đắng của giọt nước mắt.

- Mà cũng biết khóc nữa sao?

Hung hỏi giọng trêu đùa:

- Thôi, ngoan ngoãn theo các anh về. Thành khẩn khai báo sẽ được khoan hồng thôi. Mà không chết đâu mà sợ.

Tên mập run lên không kèm chế được:

- Thì ra hắn là nội gián. Mình lọt vào tay công an thì sẽ ở tù mãi đời luôn.

- Đưa hắn về đi.

Một bàn tay vỗ vai Hung:

- Cậu khá lắm Húng. Bọn tớ ở đằng sau lúc nào cũng hỗ trợ và sẵn sàng bảo vệ cậu.

Hung riết lấy bàn tay của bạn cảm động:

- Phá án xong, chúng mình nhậu một trận nghe. Nhớ các bạn quá.

- Chúc thắng lợi.

Hung nhìn chiếc xe lao dần đi trong màn đêm mà lòng bùi ngùi. Cuộc chiến chỉ còn trong gang tấc nữa thôi là đã đi đến đích thắng lợi rồi.

- Cố lên Hung!

Anh tự bảo với mình.